

Moses og Kristus

Av Kåre Svebak

I Det nye testamente markerer sammenstillingen Moses og Kristus likheter og ulikheter:

Likheter

- *Begge er Guds trofaste tjenere.*

«Moses var tro i hele Guds hus, men som en tjener», Heb 3:5. «Den utsending og øversteprest som vi bekjenner, Jesus», v 1, var «verdig til å få større ære enn Moses, likesom den som bygger et hus, får større ære enn huset», v 3. «Kristus var tro som sønn, satt til å styre huset. Og hans hus er vi, så sant vi helt til slutt holder fast ved frimodigheten og det håp som er vår ros», v 6. (Jf 4 Mos 12:7f - munn til munn taler jeg med ham, klart, og ikke i gåter. Jf 5 Mos 18:15 og 18 med Apg 3:19-22.)

- *Begge er mellommenn for pakter.*

Moses var mellommannen for lovpakten grunnet på lovgjerninger, 2 Mos 24, og Kristus for nådepakten grunnet på seg selv som lovens oppfyller, Mt 26:26ff. Hva lovpakten krever, gir Gud av nåde til hver den som tror i den nye pakt, Jer 31:31-34.

2 Kor 3:6 – (han) gjorde oss til tjenere for en ny pakt, som ikke bygger på bokstav, men på Ånd. For bokstaven slår i hjel, men Ånden gjør levende.

- *Begge formidler Guds skapervilje.*

Moses formidlet Guds morallov på fjellet Sinai. Kristus skjerpet moralloven med sin «bergpreken» på fjellet i Galilea. - Moses innleder med De ti bud, 2 Mos 20. Kristus innleder sin lovundervisning med saligprisningene over dem som er fattige i seg selv for Gud, Mt 5:3-12. - Moses forkynner vår lovoppfyllelse som frelsesvilkår. Kristus er lovens oppfyller i alles sted (Mt 5:17), og deres frelser som ikke har gjerninger for Gud, men tror på ham (11:25ff, Rom 3:28, 31).

Gal 3:13 – Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse da han kom under forbannelse for vår skyld. For det står skrevet: Forbannet er enhver som henger på et tre. **Kol 2:14** – Gjeldsbrevet som gikk imot oss på grunn av lovens bud, strøk han ut og tok det bort ved å nagle det til korset.

Kristus gav ikke nye lover, men satte sin forsoning opp mot Guds vrede, for at vi skulle bli tilgitt av nåde, Apol 4:15, 27:17. Ved troen er vi fullkomne i Kristus (Kol 2:9f), så gode gjerninger behager Gud for Kristi skyld, samme 4:179, FC Ep 5: 2, SD 7:23.

- *Begge er frigjørere fra fangenskap og trelldom.*

Moses førte folket ut av Egypt og gjennom ørkenen, 1 Mos 1-18. Kristus førte verden ut av vredesdommen over synd og død og satans rike. Det har han gjort med sin offerdød i alles sted.

Lk 4:18f (Jes 61:1f) – Herrens Ånd er over meg, for han har salvet meg til å forkynne et gledes-

*budskap for fattige. Han har sendt meg for å kunngjøre at fanger skal få frihet og blinde få synet igjen, for å sette undertrykte fri og rope ut et nådens år fra Herren. **Apg 10:42f** – han bød at vi skulle forkynne for folket og vitne at han er den som Gud har satt til dommer over levende og døde. Om ham vitner alle profetene og sier at alle som tror på ham, skal få tilgivelse for syndene ved hans navn.*

- *Begge er hyrder som metter Guds folk og gir liv.*

Moses mettet folket i ørkenen med manna fra himmelen og vann av klippen, 2 Mos 16-17. - Kristus mettet folket med fem kornbrød og to fisker til et vitnesbyrd om sin persons hemmelighet, Joh 6:1-15, 6:30f. Kristus er det inkarnerte himmelbrød som gir verden liv, Joh 6:33 (JEG ER). Nå metter han med sitt legeme og blod – åndelig ved troen, og sakramentalt med alterets sakrament, mottatt med munnen (1 Kor 11:23-25, Mt 26:26-28 og par).

Moses knuste klippen, 4 Mos 20:11. Kristus ble slått og knust i alles sted, Jes 53:4f, 10f. I ørkenen var Kristus den åndelige klippe som fulgte folket, 1 Kor 10:1-4.

Moses var den gang Guds trofaste hyrde og et skyggebilde av den kommende gode hyrde som ga sitt liv for sauene. Sal 80:2-4, Joh 10:11 (JEG ER). 1 Pet 2:24f.

Vi merker oss sammenhengen mellom de to i Heb 4:1-3, 9. Begge representerer Guds rådslutning, "fullbyrdet fra verdens grunnvoll", v 3.

I den nye pakt er han Kirkens hode, både frifinneren og fornyeren. I selvhengivende kjærlighet ga han seg selv for sin utvalgte kirkebrud. Nå er han livgiveren med sin Ånd i de troendes hjerter (el innerste). Ef 1:20ff, 3:13ff, 5:25ff.

- *Begge ble foraktet og forkastet av dem de ville frelse.*

Folket forkastet Moses av frykt for fienden. - Kristus ble forkastet fordi undergjerningene stadfestet hva han lærte om sin persons hemmelighet og guddommsmakt, slik «Skriftene» har sagt. Åpenbar ble menneskenes fiendskap mot Gud. Eksempler: 4 Mos 14:2, 9f. Joh 7:7, 15:24 (jf Hos 7:13).

Ulikheter

- *Moses er virksom med fordømmelsens embete. Kristus er virksom med evangeliets embete.*

I tiden mellom Kristi himmelfart og gjenkomst representerer Moses "fordømmelsens embete", 2 Kor 3:9. Kristus er virksom gjennom det evangeliske prekenembete, som er "rettferdighetens embete" eller "Åndens embete", 3:8.

Kristus kom ikke for å gi oss lover for at vi skulle fortjene syndenes forlatelse ved lovlydighet, Apol 4:15, 392.

- *Ved Moses krever Gud av alle en helhjertet kjærlighet til ham og vår neste. I Jesus Kristus tjener Gud oss med selvhengivende kjærlighet.*

Ved Mose lov krever Gud av alle: "Gjør dette, så skal du leve", Lk 10:28. Kristus tjener nå sitt folk med prekenembetet. Med Ordet og sakramentene som midler, tilbyr og rekker Gud oss "Den Rettferdige", han som bar alles misgjerninger, Jes 53:11 (Apg 3:14f, 4:27, 30).

Kristus "er forsoningen" for verdens synder, Joh 2:1f. Enhver som lærer Gud å kjen-ne i ham, har evig liv. "Nåden og sannheten ble til ved Kristus Jesus", og - "av hans fylde har vi alle fått, og nåde for nåde", Joh 1:16f, jf 6:58.

Gal 4:4f – i tidens fylde sendte Gud sin Sønn, født av en kvinne og født under loven. Han skulle kjøpe dem fri som stod under loven, så vi kunne få barnekår. 2 Kor 5:20f.

Ved dåpen og troen har mennesker barnerett hos Gud, og er frie til å gjøre gode gjerninger etter Guds bud, Ef 2:10. Troens øvelse i gode gjerninger skjer ikke på lovens vilkår (jf Rom 3:21 "uten lov"), men for Kristi skyld "av tro til tro", Rom 1:17.

epost: kaare.svebak alfakrøll gmail.com